

Infokrantje

DIFAM

Patrick Van Speybroeck

PB-PP
BELGIE(N) - BELGIQUE

Verschijnt driemaandelijks, 14de jaargang, nr. 42, september 2022

V.U.: Van Speybroeck Patrick, Lange Akkerstraat 5e, 9800 Meigem

Registratienr.: P708873

Kantoor van uitgifte: Evergem

DAG VRIENDEN VAN DIFAM

De vakantie is terug voorbij en zelf denk al terug aan mijn volgend vertrek naar Guatemala op 25 september.

In dit boekje laat ik vooral andere mensen aan het woord.

1. Het beloofde artikel van Magda die ons bezocht van begin december 2021 tot eind januari 2022.
2. Artikel van Margot en Astrid, studenten van Artevelde van februari tot juni 2022.
3. Een artikel van 2 vroegere studenten Verpleegkunde van Artevelde Hogeschool.
4. Medelevens en Bedankingen:
 - Mijn schoonbroer Marc overleed eind vorig jaar en de familie besliste om in plaats van bloemen en kransen een gift te doen voor DIFAM. Alle familie en vrienden samen schonken 1970 Euro. Deze zullen gebruikt worden voor de installatie van hout besparende kookvuren voor onze moeders van de indiaanse boerenfamilies. Hierover meer in het volgende boekje.
 - Verschillende vrienden vierden hun verjaardag maar wensen anoniem te blijven. Samen schonken zij via hun geschenken 3150 Euro aan DIFAM. Dit geld zal ook gebruikt worden voor de installatie van hout besparende kookvuren voor onze Indiaanse moeders in San Miguel Ixt. In een volgend boekje volgt een meer uitgebreid verslag.
 -

Vele groeten van mijzelf en tot een volgend boekje vanuit Guatemala

Patrick

MAGDA AAN HET WOORD

Eindelijk, na 5 jaar ging ik half december 2021 terug naar mijn tweede thuisland Guatemala. Meer in het bijzonder naar San Miguel Ixtahucan, een dorp tegen de Mexicaanse grens in het westen van Guatemala.

Dit is de thuishaven van DIFAM dat staat voor Desarrollo Integral de las Familias Miguelenses of beter in het Nederlands: Integrale ontwikkeling voor de Migueleense families.

De oprichter en bezieler is Patrick Van Speybroeck, een collega en vriend uit Meigem.

En tot op de dag van vandaag nog even energiek en sinds zijn pensioen nog meer aanwezig en begaan met de projecten.

Door zijn toedoen is DIFAM na 25 jaar nog steeds dynamisch en volgt het ene project het andere op.

Het verbaast me elke keer hoe goed de projecten werken en de families van San Miguel en de verschillende andere deelgemeenschappen er baat bij hebben. Dit verloopt echter niet altijd zonder slag of stoot en een goede opvolging is noodzakelijk.

Vaak door Patrick vanuit België, maar meer en meer doet hij dit in Guatemala. Waar een pensioen al niet goed voor is 😊.

Uiteraard zijn er ook de onontbeerlijke medewerkers van DIFAM.

Enma leidt als Coördinator, DIFAM, Gustavo is landbouwingenieur en helpt de gemeenschappen met het aanleren of verbeteren van nieuwe landbouwtechnieken. Aureliano is boekhouder en houdt de financiën in het oog. Samen met Elmer David volgt hij de terugbetalingen van de groepsleningen op.

Margarito en Maudilio zijn dan weer verantwoordelijk voor het verstrekken van de lening. Zij bekijken of de groepen voldoen aan de voorwaarden om een lening te bekommen.

Zij en vele anderen studeerden dankzij een studiebeurs met fondsen van de "Vrienden van België ". Een groep "wilde weldoeners" die al vanaf dag 1 hun steentje bijdragen aan de projecten.

Mijn reis

Na een lange vlucht, een busreis van 6 uur en een autorit van 2 uur kwam ik aan in San Miguel Ixthahucan. Ik was blij iedereen terug te zien, maar een omarming en een kus zaten er wegens de gekende redenen niet in. Een mondkemper is voor velen het nieuwe normaal geworden.

Ik logeerde in de hospedaje (klein hotelletje) met een prachtig zicht op San Miguel en de mooie tuin van DIFAM. Iedereen is hier trouwens van harte welkom om er te logeren en het echte Guatemala te leren kennen.

Ik zag elke dag mijn amiga Maria. Zij is een alleenstaande moeder met 3 kinderen. Het "machismo" is soms nog uitdrukkelijk aanwezig in Guatemala.

Zonder werk en woonst zat zij in een uitzichtloze situatie en wou naar de USA vertrekken, zoals vele Guatemalteken. Gelukkig gaf Patrick haar huishoudelijk werk en konden we er haar van overtuigen om te gaan studeren met een beurs van de Vrienden van België. Nu is zij een gediplomeerde verpleegster met een klein loon en gelukkig (er).

Ik werd door Patrick wegwijs gemaakt in de wereld van de geiten, kippen van allerlei pluimage (nooit vermoed dat er zoveel kippenrassen zijn 😊), kalkoenen, pauwen en zoveel meer.

Met een beetje kennis bezocht ik met Gustavo een project van de geiten in Las Escobas.

Na wat klim en klauterwerk kwamen we bij het schamele huisje van Doña. Cristina. Zij heeft 3 geiten die ze met de hulp van familie, de gemeenschap en Gustavo laat opgroeien en verzorgt.

Door de verkoop van de melk hebben deze mensen iets meer economische zekerheid. De melk is gezonder dan die in brik. Deze laatste is in de winkel duurder dan bij ons! Ook voor de kinderen van de familie is melk een welgekomen extraatje.

De zoon des huizes was toevallig thuis. Hij werkt in Mexico in de horeca en komt eens per jaar naar huis.

Hij verdient daar meer dan in Guatemala en kan zijn familie financieel steunen.

Er is nog veel armoede in Guatemala. De zoveelste wake up call en confrontatie met de realiteit voor mij.

Maar ook het besef dat organisaties als DIFAM geen druppel op een hete plaat zijn, maar daadwerkelijk iets kunnen doen.

De laatste 10 dagen reisde ik naar Panajachel, een dorp aan het meer van Atitlan. Volgens de schrijver Aldous Huxley het mooiste meer ter wereld...

Daar woont ook een mooie familie, het gezin van Alicia, Miguel en hun 4 kinderen. Ik leerde hen in 2000 kennen en zag hen 10 jaar later terug. Nu is het mijn tweede familie in Guatemala, en wat voor één!

Zij hebben (hadden?) het economisch en financieel zeer moeilijk door ziekte van Miguel en werkloosheid van Alicia.

Bij familie en vrienden zocht en vond ik sponsoring voor het betalen van de studies van de kinderen. Hier bij ons kan men zich niet voorstellen dat je bij het begin van het schooljaar voor je dochter/zoon slechts de helft van de benodigde boeken kan kopen...

Ze zijn heel dankbaar en elke dag word ik door Dios gezegend. Het aureool wordt steeds meer zichtbaar 😊.

Ik genoot elke dag van hun gezelschap, van het afscheid iets minder 😞.

Magda

HOLA, QUE TAL?! HOE GAAT HET...

Het leven gaat hier na onze mooie reis terug zijn gangetje. Aangezien ons haar hier even snel groeit als de tijd hier gaat, brachten we een bezoekje aan de kapper. En voor maar 2,5 euro konden we niet lang twijfelen 😊

Na onze opknapbeurt waren we klaar voor onze laatste weken stage. De focus ligt nu minder op het vaccineren, we houden ons nu vooral bezig met consultaties, kindjes wegen, meten en prenataal onderzoek.

Ook doen we nog steeds een 24u-shift in het ziekenhuis. Wanneer er niet veel te doen is, nemen we het operatiekwartier met de tuinslag onderhanden. Hahahaha Ook het assisteren van een operatie lukt ons al aardig goed.

Omdat ons visum hier maar 90 dagen geldig is, gingen we vorig weekend voor een uitstapje naar Mexico. We gingen naar de stad San Cristobal de las Casas, niet ver van de grens. We mochten opnieuw genieten van de zon en jammer genoeg ook van ons rode kleurtje nadien. Na een deugddoend weekendje weg en een nieuwe stempel in ons paspoort keerden we terug naar San Miguel.

Er stond ons een leuke week te wachten, aangezien het op 10 mei Moederdag was, en dat met de nodige festiviteiten. De dag erna gingen we samen met onze collega's verpleegkundigen op teambuilding. We bezochten de warmwaterbronnen van San Bartolomé. Veel Guatemalteken leerden nooit zwemmen, ze waren dus ferm onder de indruk van onze zwemkunsten. We vierden er ook de verjaardag van onze lievelingsverpleegster Jeannyn, met BBQ, taart en de nodige bommetjes. Ze vielen alleszins erg in de smaak.

Om onze post af te sluiten, hebben we nog leuk nieuws. Door de koekjesverkoop, die we samen met Camille en Louise (studenten die in het eerste semester hier stage deden) op poten zetten, konden we 10 gezinnen aan een nieuwe plancha helpen. Dit is een soort fornuis (**zie foto**) dat veel minder hout verbruikt en geen rook produceert. We

bezochten een gezin die één van de plancha's in ontvangst mocht nemen. Als bedanking kregen we een typische Guatemalteekse maaltijd voorgeschoteld. Die moesten we jammer genoeg wel in het donker opeten aangezien er door een felle regenbui in het hele dorp geen elektriciteit meer was. We willen bij deze iedereen die koekjes kocht en dus DIFAM steunden héél erg bedanken. Jullie bijdrage zorgde voor de verwezenlijking van een mooi project voor de lokale families van San Miguel.

Wij gaan met veel goesting onze laatste stageweek in en zullen er zeker nog van genieten.

Heel veel groetjes en tot binnen een kleine maand!!

👤 Astrid & Margot

VERHAAL VAN RUTH EN LARISSA

Hallo aan alle Vrienden

Vandaag onze eerste dag in Guatemala. Vanmorgen waren we allemaal al heel vroeg wakker, ondanks de grote vermoeidheid. Lang leve een jetlag. Om 6u30 werden we al aan het ontbijt verwacht. Daar konden we genieten van een uitgebreid buffet om vervolgens in een busje te stappen richting Honduras. Ons hotel was gelegen in de residentiële wijk van Guatemala city. De overgang van deze chique, goed beveiligde wijk naar de arme delen was duidelijk zichtbaar in het straatbeeld. Sloppenwijkjes (champas) tot op de afgrond van de berg toe, overal afval en straathonden. Wat ons vooral opviel waren de vele beveiligingsagenten die om de zoveel meter opduiken met een tweeloop in de hand. Naast beveiligingsmensen zagen we ook gewone burgers met een vuurwapen bij zich op de motor. Het veilig gevoel was direct weg

De volgende dag gingen we terug op zoek naar een typisch Guatemalteeks ontbijt. De gids raadde ons het hier bekende Pollo Campero aan. Dit is een kruising van MC Donalds met een typisch Amerikaans café. Het typisch Guatemalteeks ontbijt bleek uiteindelijk een omelet te zijn met een rare rode pikante saus, met bruine geplette bonen. Dit leek ons toch niet zo lekker. We hebben dan maar gekozen voor de vertrouwde panqueques (pannekoeken). Het vreemde bij dit ontbijt is dat deze geserveerd wordt met honing en 'fried potato', een rare maar lekkere combinatie.

Om 9 uur hadden we afgesproken met de andere leden van de groep en bezochten de basiliek van Esquipulas. Deze mooie witte basiliek staat bekend als bedevaartsoord. Hier trekken vele gelovigen vanuit alle streken van Guatemala naartoe om er te bidden tot de Negro Christo (zwarte Christus).

Het is de gewoonte om in de kerk een kaarsje te laten branden. De kleur van je kaars is belangrijk, deze staat voor bepaalde waarden. Bijvoorbeeld: rood staat voor liefde en zwart is tegen vijanden. Slim als we zijn hebben we kaarsjes gekocht met zoveel mogelijk kleuren. Wanneer je het kaarsje

aansteekt is het belangrijk om hiervoor niet het vuur van de andere kaarsen over te nemen, anders zou je de wens van de andere persoon overnemen en dat willen we niet!

Toen we wegliepen van de basiliek zagen we een grote rode pick-up staan met een macho erin, hij had een grote cowboyhoed op en we riepen dat we een foto wilden met hem. Toen we naast die man stonden haalde hij plots zijn revolver boven. We vershoten ons een bult. De cowboy genoot duidelijk van het feit dat wij zo schrokken want hij begon dan überstoer te poseren met zijn wapen. Na de fotoshoot is hij in zijn pick-up gesprongen en scheurde hij weg met grote snelheid.

Na dit bezoek kropen we opnieuw in de auto richting Quirigua. De natuur was er PRACHTIG! De mayasite bevond zich midden in een stuk tropisch regenwoud. Onze gids Miguel deed zijn uiterste best, maar we verstonden toch bijna niets van wat hij zei, zijn Engels was namelijk erg slecht.

De site is omringd door bananenplantages, op de terugweg lag het werk al stil, het was de ideale gelegenheid om een illegaal bezoekje te brengen aan deze plantages. Het bezoek was echter van korte duur want de gids en de chauffeur vertrouwden het hele zaakje niet. Met een banaan in de hand doorkruisen we het hele land, zei Charlotte. Het hele land was eigenlijk maar tot in Rio Dulce, waar we opnieuw op zoek gingen naar een lowbudgethotel. Het wordt uiteindelijk een primitief maar gezellig kamertje. Wanneer we na het avondmaal de kamer beter bekijken maken we kennis met onze derde kamergenoot Sebastian. De liefde was echter snel over en de eigenaar verwijderde onze achtpotige vriend van het plafond. De spinnen fobische Charlotte besloot zich op een veilige afstand terug te trekken gedurende deze actie. Eens de rust teruggekomen was werd de kamer aan een grondige inspectie onderworpen. Uitgezonderd de talrijke kleine witte spinnetjes vonden we geen noemenswaardige dieren meer en besloten we onder de wol te kruipen.

De volgende dag, na een ijskoude douche gingen we met een bootje naar Livingstone. Onderweg konden we genieten van een prachtig landschap. Ongerepte natuur, (eilanden vol) reigers, pelikanen, afstammelingen van

de oude Maya's die in paalwoningen leven, ... (woorden komen ons tekort om de pracht van het land weer te geven). Livingstone zelf viel ons tegen. Het wordt naar voren geschoven als een dorpje vol kleur, reggae en een relaxte sfeer. Behalve krokodillen, lekkere bananen en kleurlingen (ten gevolge van de vroegere slavernij) was er maar weinig te beleven in het dorpje. Na dit bezoek opnieuw het bootje in. We stopten aan een mooi en gezellig 'restaurant'. Het was volledig uit hout opgebouwd, met zicht op zee! Hier konden we de lekkere vers gevangen vis eten. Verder zaten er ook piranha's en apen (in een kooi weliswaar) en konden we eventjes tot rust komen in de hangmatten. Terug in het hotel van de groep, waar we mee meereisden, besloten we een gezamenlijke duik te nemen in het buitenzwembad. ZALIG!!! Van ons avondmaal hebben we echter niet veel genoten, er zaten allerlei kleine insecten in. Dit is eigenlijk ook wel logisch aangezien het eten bereid wordt in een open keuken en dat in een land waar het stikt van de insecten.

Na een korte nachtrust reden we door richting Cobán voor een wandeling in het biotopo del Quetzal. De Quetzal is niet alleen de plaatselijke munteenheid maar ook de nationale vogel. Deze woont in het dichtbeboste tropische nevelwouden. Jammer genoeg hebben we deze

prachtige vogels niet kunnen spotten. Gelukkig konden we dan wel genieten van een alweer mooi stukje natuur in Guatemala. Metershoge varens, bomen die over de paadjes groeien, kleine watervalletjes...

ADEMBENEMEND!

Aangezien het hotel van de groep in een afgelegen plaats lag heeft onze gids Miguel een goed woordje voor ons gedaan. Hij kon voor ons een deal sluiten, voor zo'n Q115 (12 Euro) per persoon sliepen we ook eens in een "luxueuzer" hotel. Mooie, zachte en warme bedden, tv en vooral een warme douche. Omdat het te gevaarlijk was een restaurantje te zoeken in de buurt besloten we in het restaurant van het hotel te eten. Samen hebben we 2 lasagnes en 1 Mexicaanse taco gedeeld. Tijdens het eten bleek er een klein misverstandje te zijn. Er werd een bordje gebracht met taco's, of dat dachten we, hiervan hadden we dus al goed gegeten. Vervolgens kwamen de lasagnes. Toen dachten we al dat we het nooit zo op krijgen. Plots werd er nog een bord gebracht. Alle drie zaten we om ter stomst naar de ober te kijken (letterlijk want ze moest erom lachen). Miguel de gids legde ons uit dat dit pas de taco's waren, het eerste bordje was een soort gratis voorgerechtje. Oeps, ietsje teveel besteld blijkbaar...

Van hieruit vertrokken we na een hele week reizen naar San Miguel, het dorpje, of zeg maar stadje waar we 6 weken zouden verblijven. Best wel spannend dus! Het is een lange tocht door de bergen en de wegen zijn

niet zo goed (zachtjes uitgedrukt). Hobbelen de bobbel door diepe putten en over grote stenen, van links naar rechts, op en neer... Leuk was het wel, maar niet zo goed voor onze maagjes. Op een bepaald moment zagen we de restanten van een grote grondverschuiving van het regenwoud. Dit heeft ervoor gezorgd dat de gewone weg niet meer bruikbaar was. Er werden nieuwe wegen aangelegd pal door de eigendom van twee Guatemalteekse gezinnen wat ervoor zorgde dat we tol moesten betalen. In Guatemala kan en mag blijkbaar alles want de wapens lagen al klaar moesten we weigeren te betalen. Na het middageten, in een klein dorpje, hebben we een laatste stop gemaakt in Huehuetenango, een grote drukke stad. Tijd voor de supermarkt! Om te beginnen waren we de groep al kwijtgeraakt, we moesten namelijk onze internetstick nog kopen. Na de groep teruggevonden te hebben kwam de tweede uitdaging: het winkelen. Het was moeilijk om de prijzen in te schatten en wat we allemaal precies nodig hadden. Onze tactiek was een beetje afkijken van de groep en dit lukte goed. Opnieuw de auto in, nog 2 uur rijden tot in San Miguel. De ontvangst in DIFAM was fantastisch! Live marimba muziek door de plaatselijk marimba-spelers, een heerlijk drankje en een hapje met vers gemaakt guacamole, lekkerrrr!

Na een heerlijke, zelfgemaakte maaltijd (wat welkom was na een hele week fastfood, kregen we voor het eerst ons huisje te zien. Leuk met een living, keuken, badkamer, en twee slaapkamers. We hebben wel onze bedden in één slaapkamer samen gezet, veel gezelliger. Eens in ons bedje maakte we voor het eerst kennis met de straatgeluiden waar we komende weken naar zullen moeten luisteren: vrachtwagens, straathonden, mensen die praten, vogels die (echt luid) fluiten... We zullen eraan moeten wennen.

De dag nadien namen we afscheid van Charlotte. Vroeg in de ochtend moest ze vertrekken naar haar eigen project. Na een hele week reizen gaan we haar zeker missen. Nu we toch vroeg wakker waren besloten we het internet eens te proberen en ja hoor het werkte! Met dank aan tante en neef Bram is het toch gelukt eventjes te skypen met het thuisfront, het is echt leuk nog eens te babbelen met onze ouders. Na onze eerste

(ijskoude) douche stonden we klaar om naar het eerste project te vertrekken. Met de pick-up, stijl omhoog naar een coöperatie van 5 families. Samen onderhouden ze een kippenkwekerij waarmee ze op een eerlijke manier hun geld kunnen verdienen. We kregen hierbij een zelfgemaakte, typisch Guatemaleekse maaltijd aangeboden. Kippensoep, lekker! Voor het thuisfront: het leek een beetje op Colruyt soep/waterzooisoep. Tijdens de speech die de vader des huizes (een jongeman, hiervan verschoten we wel) vertelde hij dat men nog een enorm tekort had aan betonnen afwasbakken. 14 zou men er nodig hebben voor de 14 families in de omgeving. Het is ongeveer 500 Quetzales (+/- 45 euro) per afwasbak. Voor hen is dit enorm duur, daarom stelde Patrick voor dat wij, met het geld van de benefiet, een deel van de afwasbakken zouden bekostigen. Het is gewoon een voorstel, iets om over na denken. Maar we vinden het wel een idee om een deel van jullie geld al te besteden! Na het bezoek opnieuw de pick-up in, ditmaal mochten we van Patrick achteraan in de bak zitten. Dit was echt super wijs! Onderweg stapten er nog drie kinderen in. We hebben geprobeerd een beetje met hen te praten maar ze leken ons nogal verlegen. (En ons Spaans stelt ook nog niet veel voor, daar kan het ook aan liggen :))

's Avonds hadden de plaatselijke medewerkers van DIFAM een feest georganiseerd. Het begon opnieuw met de gezellige marimba-muziek, een

Cuba libre (rum + cola) en popcorn. Nadien mochten we aan tafel schuiven voor een lekkere vorm van barbecue. (Daar kunnen we thuis nog wat van leren!) Na het eten werden alle tafels en stoelen aan de kant geschoven, de marimba naar binnen gehaald en was het tijd om te dansen. Zoals de Guatemalteekse cultuur het voorschrijft kozen de mannen bij elk nummer een vrouw uit om met te dansen. Dit was echt heel leuk. Wat ons wel opviel was dat elk marimba liedje precies hetzelfde was en ze stuk voor stuk langer dan 4 minuten duurden, vermoeiend dus. Na een uurtje intensief dansen was het tijd voor het 'Buenas Noches' en ging iedereen slapen.

Ruth & Larissa

STEUN DIFAM

Giften *ZONDER* fiscaal attest:

BE28 7370 5042 8020

Van de "Vrienden van DIFAM"

Giften *MET* fiscaal attest (voor giften vanaf 40 euro):

BE66 7380 3734 7143 (BIC

KREDBEBB) van **vzw Kontinenten – Potterierei 72 – 8000 Brugge**

(AUB STEEDS ENKEL met vermelding: "DIFAM Guatemala + rijksregisternummer"

Geen namen vermelden.)

!!!! Veranderingen i.v.m. de stortingen ten voordele van DIFAM - vroegere rekeningen zijn ofwel geannuleerd of geven GEEN attest meer.

Kijk ook eens naar onze

Webpagina:

www.difam.org

Difam heeft ook een
facebook pagina:

Difam.org